

Arrest

nr. 182 658 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gelet op het arrest nr. 179 653 van 16 december 2016 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 11 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GITS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 7 april 1982. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw moeder, Layla Hasan Mirza M. (CGVS 15/32871, O.V. 8.161.053), uw zus, Noor Hamzah Dhaidan D. (CGVS 15/32870, O.V. 8.161.046), uw schoonbroer en uw neefje in de Al Bunuk wijk woonde. U bent een soennitische moslim van Arabische origine.

Door het algemeen sektarisch geweld in 2005 verliet u Irak en ging u in Syrië wonen. In 2010 keerde u terug naar Bagdad.

Op 5 augustus 2014 werd uw moeder aangereden terwijl ze onderweg was van haar werk naar huis. De nummerplaat van dit voertuig werd genoteerd. Deze nummerplaat bleek niet te bestaan en er werden geen daders gevonden. Het politieonderzoek werd afgerond in januari 2015.

Sinds december 2014 werkte u voor de het Ministerie van Binnenlandse Zaken en meer bepaald voor de federale politie. U was tewerkgesteld in de Karkh gevangenis (a.k.a. Camp Cropper), gelegen dichtbij het vliegveld van Bagdad. U stond in voor de beveiliging van de gevangenis en vervoerde gevangenen van en naar de rechtbank of het ziekenhuis.

In het midden van de maand juni 2015 werd u bij uw overste, kolonel Hamid, geroepen. Hij vertelde u dat hij u nodig had voor een speciale taak en dat u hier later meer uitleg over zou krijgen. Eén van zijn assistenten legde u uit dat het de bedoeling was dat u tijdens uw shift zou meewerken aan de ontsnapping van een gevangene. Er werd u enkel gevraagd om te doen alsof uw wagen autopech had en gedurende 5 minuten te stoppen. U zou in ruil hiervoor 100.000 dollar krijgen. U weigerde echter mee te werken aangezien een onschuldige persoon terecht zou staan in plaats van de gevangene die u moest vervoeren.

Op 20 juni 2015 ontving u een document dat u zou worden overgeplaatst naar Masfa Al Baji, waar er op dat moment hevige gevechten tegen de Islamitische Staat aan de gang waren. U moest dezelfde dag vertrekken en kreeg de opdracht om één van de torens mee te beveiligen. Gezien u smeergeld betaalde aan kolonel Hamid kon u na 10 of 12 dagen vervroegd terugkeren naar uw basis. Nadat u terugkeerde vroeg u uw overste, kolonel Hamid waarom u werd overgeplaatst naar Baji. Hij verklaarde dat dit was omwille van uw weigering te helpen bij de ontsnapping van deze gevangene. Na uw terugkeer uit Masfa al Baji werd u telkens bestraft voor kleine overtredingen. Als u bv. uw pet niet ophad of uw schoenen niet gelakt waren, werden er telkens enkele dagen van uw maandloon afgehouden. Ook moest u telkens geld betalen en bracht u enkele keren een schaap naar uw overste, kolonel Hamid, om te voorkomen dat u weer terug gestuurd zou worden naar Masfa Al Baji.

Ongeveer een week na het begin van uw problemen kwamen er vier mannen langs bij uw huis. U was op dat moment niet thuis, enkel uw zus, moeder en neefje waren aanwezig. Zij vroegen naar u en vertelden hen dat u moest doen wat er van u gevraagd werd.

Op 9 augustus 2015 ging u voor de laatste keer uw loon ontvangen. Uw overste vertelde u dat u donderdag zou moeten komen werken en dat deze gevangene tijdens uw shift stond ingepland. U zou het geld ontvangen indien u meewerkte. U deed tegenover uw overste alsof u akkoord ging met deze voorwaarden. De volgende dag, 10 augustus 2015, verliet u Bagdad. U nam het vliegtuig in Bagdad en vloog naar Erbil vanwaar u met de bus naar Turkije reed. Via Griekenland en de Balkanroute wist u Europa te bereiken. U kwam in België aan op 27 augustus 2015 en vroeg asiel aan op 31 augustus 2015.

Ongeveer een week na uw vertrek kwamen er vijf gewapende mannen naar uw huis. Zij zochten u en vroegen uw familie op een gewelddadige manier waar u was. Hierop beslisten uw moeder, zus en neefje om Irak te verlaten. Zij woonden enkele dagen voor hun vertrek bij uw tante, totdat uw schoonbroer zijn auto had verkocht en geld voor hun reis had verzameld. Op 20 oktober 2015 verlieten zij Irak. Via Turkije, Griekenland en de Balkanroute bereikten zij Europa. Ze kwamen aan in België op 7 november 2015 en vroegen asiel aan op 12 november 2015.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw paspoort, het paspoort van uw moeder, uw zus en uw neef, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw moeder, uw nationaliteitsbewijs, het nationaliteitsbewijs van uw moeder, uw woonstkaart, uw rantsoenkaart, een attest van tewerkstelling, 10 foto's in verband met uw werk, een politieverslag in verband met de aanrijding van uw moeder, een medisch attest in verband met uw neef, een medisch attest in verband met uw moeder, een treinticket waarmee uw familie van Duitsland naar België is gereisd, en enkele documenten die uw activiteiten in België aantonen (nl. een attest van het volgen van een taalopleiding Nederlands en foto's waarop te zien is hoe u meedoet aan een actie ter bestrijding van zwerfvuil).

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest bij terugkeer naar Irak gevangen te worden en tot de dood te worden veroordeeld omwille van het feit dat u uw werk als politieagent heeft verlaten en niet heeft gehoorzaamd aan de (illegale) orders die uw oversten u oplegden, nl. het verlenen van hulp bij de ontsnapping van één van de gevangenen.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

Om te beginnen lijkt uw houding tegenover uw collega's na het begin van uw beweerde problemen weinig aannemelijk. U beweerde dat er in totaal 10 chauffeurs waren die verantwoordelijk waren voor het transport van gevangenen, nl. 5 per shift (CGVS 15/22654 p. 9, 14). U vermoedde dat er ook andere collega's op de hoogte werden gesteld van dit plan aangezien u nooit alleen was als u gevangenen vervoerde (CGVS 15/22654 p. 13). U verklaarde eveneens dat de gevangene tijdens wiens ontsnapping u zou moeten rijden eerder in de shift van een andere collega stond ingepland (CGVS 15/22654 p. 13). Daarenboven verklaarde de militair die u op de hoogte bracht van het plan dat er in het verleden meerdere mensen waren die dit soort dingen al eerder gedaan hadden (CGVS 15/22654 p. 12). Toch heeft u het nagelaten met uw collega's te spreken over uw problemen. Dit lijkt dit echter weinig waarschijnlijk. Op die manier zou u immers te weten kunnen komen of er aan uw collega's was gevraagd om mee te werken aan deze ontsnapping, wat hun reactie hierop was, wat voor consequenties een eventuele weigering aan medewerking voor hen had en hoe zij hiermee omgingen. Bovendien heeft u er evenmin een idee van waarom uw overste juist aan u vroeg te helpen bij deze ontsnapping (CGVS 15/22654 p. 14). In dit licht is het des te onwaarschijnlijker dat u niet bij uw collega's heeft geïnformeerd of zij eveneens gevraagd werden om mee te werken. U beweerde dat u niet met uw collega's durfde te spreken uit angst om afgeluisterd te worden en ontslagen te worden (CGVS 15/22654 p. 13). Deze uitleg overtuigt niet. Het is immers weinig realistisch dat u niet de kans zou hebben gekregen of zou hebben kunnen nemen om met uw collega's buiten uw werkuren over uw problemen te spreken, des te meer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u en uw collega's een goede relatie hadden (CGVS 15/22654 p. 9). Het feit dat u heeft nagelaten met uw collega's te spreken over de situatie waarin u zich bevond en u evenmin weet of zij al dan niet op de hoogte waren van het plan om deze gevangenen te laten ontsnappen, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder legde u eveneens inconsistente verklaringen af omtrent de periode tussen het begin van uw problemen en de laatste bedreiging. Zo verklaarde u tijdens het interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u twee keer een overplaatsing kon vermijden door uw baas om te kopen met een schaap (CGVS 15/22654 vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u niet twee, maar drie tot vier keer een schaap naar uw overste moest brengen (CGVS 15/22654 p. 15). Toen u met deze vaststellingen werd geconfronteerd antwoordde u dat indien uw overste uw loon niet inhield, hij u om een schaap vroeg. Deze uitleg vormt echter geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Gezien u vreesde naar Baji gestuurd te worden omdat u schrik had niet meer over voldoende geld te beschikken om uw baas om te kopen (CGVS 15/22654 p. 10) – en dit één van de redenen vormde waardoor u besloot uw werk te verlaten – kan dan ook van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over de manier waarop u gechanteerd werd. Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen aflegt over hoeveel keer en de manier waarop u uw overste moest betalen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent de laatste bedreiging en uw vertrek uit Irak. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview op DVZ dat u op 23 juli 2015 de laatste keer uw loon bent gaan halen. Die dag zou u opnieuw bedreigd zijn geweest. Op 24 juli 2015 zou u verlof hebben genomen en zou u niet meer zijn terug gekeerd naar uw werk (CGVS 15/22654 vragenlijst nr. 3.5). U zou Irak hebben verlaten op 11 augustus 2015 (DVZ 15/22654 vragenlijst p. 10). Volgens deze versie van uw verklaringen bent u na uw laatste werkdag nog meer dan twee weken in Irak gebleven. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u tot en met enkele dagen voor uw vertrek heeft gewerkt (CGVS 15/22654 p. 9). U zou de laatste keer uw salaris zijn gaan ophalen op 9 augustus 2015 (CGVS 15/22654 p. 9). Uw overste zou u deze dag nogmaals hebben aangesproken over het verwisselen van de gevangenen (CGVS 15/22654 p. 10). U zou de volgende dag, 10 augustus 2015, vertrokken zijn (CGVS 15/22654 p. 9).

Volgens deze versie van uw verhaal zou u dus tot en met de dag voor uw vertrek hebben gewerkt en zou u de dag na de laatste bedreiging gevlucht zijn. Wanneer u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, beweerde u dat 23 juli 2015 de dag was waarop u niet uw laatste loon, maar het loon van de vorige maand was gaan ophalen (CGVS 15/22654 p. 18). Deze verklaring volstaat niet. Tijdens het interview op DVZ verklaarde u immers uitdrukkelijk dat u op 23 juli 2015 uw laatste salaris ontvangen had en hierna niet meer bent terug gekeerd naar uw werk. In het begin van het gehoor op het CGVS werd u gevraagd hoe uw vorige interview is verlopen. U verklaarde echter dat u geen opmerkingen had over het vorige gehoor (CGVS 15/22654 p. 2). Daarenboven geeft deze verklaring geen uitleg voor de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde omtrent het feit of u al dan niet zou hebben gewerkt na 23 juli 2015 en over de periode tussen deze laatste bedreiging en uw vertrek. Na grondige studie van uw verklaringen werd bovendien opgemerkt dat u tijdens hetzelfde gehoor bij het CGVS eveneens inconsistente verklaringen aflegde over uw laatste werkdag. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u tot en met de 8 augustus 2015, de dag voor u uw laatste loon bent gaan ophalen, bent gaan werken (CGVS 15/22654 p. 9). Later tijdens hetzelfde interview verklaarde u echter dat u tot en met 5 of 6 augustus 2015 gewerkt had (CGVS 15/22654 p. 17). Gezien het gesprek dat u had met uw overste Hamid op 9 augustus 2015 u op zulke manier beïnvloedde dat u besloot te stoppen met uw werk en zelfs de directe reden vormde voor uw vertrek uit Irak, kan van u verwacht worden dat u meer consistente verklaringen zou afleggen over de feiten die zich op uw werk hebben afgespeeld vlak voor en vlak na dit gesprek heeft plaatsgevonden. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de gebeurtenissen die zich hebben afgespeeld tijdens de laatste periode voor uw vertrek uit Irak, doen dan ook ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven vertonen de verklaringen die uw moeder en uw zus aflegden in verband met de bedreigingen die zij zouden hebben ontvangen omwille van uw werk eveneens verschillende tegenstrijdigheden. Er zouden twee keer gewapende mannen langs uw huis zijn geweest om u te komen zoeken. Uw moeder verklaarde dat zij degene was die twee keer de deur heeft open gedaan. De rest van de familie was op dat moment aan het slapen (CGVS 15/32871 p. 8). Uw zus verklaarde echter dat tijdens de tweede inval zij de deur open deed en dat uw moeder en haar zoon op dat moment nog in de kamer lagen (CGVS 15/32870 p. 9). Toen uw zus met deze vaststelling geconfronteerd werd, verklaarde zij dat uw moeder zich vergiste en waarschijnlijk dacht aan de eerste inval, aangezien uw moeder en uw zus op dat moment samen de deur hadden open gedaan (CGVS 15/32870 p. 11). Deze uitleg overtuigt niet. Uw moeder beweerde immers uitdrukkelijk dat zij degene was die de tweede keer de deur open deed en voegde er aan toe dat de indringers de deur open duwden en binnen kwamen (CGVS 15/32871 p. 8). Aangezien de tweede inval bij jullie thuis verschildte van de eerste in mate van gewelddadigheid, het zwaarwichtigste vervolgingsfeit vormde dat uw zus en moeder persoonlijk hebben meegemaakt en tevens de reden vormde voor hun vertrek uit Irak, kan dan ook van hen verwacht worden dat zij hier meer consistente verklaringen over zouden afleggen.

Uw moeder beweerde daarenboven dat u noch van de eerste, noch van de tweede inval bij u thuis op de hoogte was. Ze zou hierover niets aan u hebben willen vertellen om u niet ongerust te maken (CGVS 15/32871 p. 10). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u op de hoogte werd gebracht van het nieuws over de tweede inval bij u thuis door uw moeder zelf (CGVS 15/22654 p. 17). Uw zus beweerde eveneens dat zij met u over deze inval had gesproken. Zij beweerde dat uw moeder wist dat zij met u over dit onderwerp ging spreken. Uw moeder zou zelfs tegen haar hebben gezegd wat zij wel en niet aan u moest vertellen (CGVS 15/32870 p. 10). Verder verklaarde uw moeder verschillende keren dat zij uw belagers op de hoogte had gebracht van het feit dat u Irak had verlaten. Ze verklaarde letterlijk: "We zeiden: zoek niet meer naar hem, hij is niet meer in Irak" (CGVS 15/32871 p. 8, 9, 10). Uw zus verklaarde echter dat zij nooit tegen uw belagers hebben gezegd dat u Irak had verlaten. Zij verklaarde dat uw moeder tegen deze gewapende mannen zei dat zij niet wist waar u was aangezien u bijna nooit thuis was, veel dronk en geen sterke band met hen had (CGVS 15/32870 p. 10).

Wanneer uw zus met deze tegenstrijdige vaststellingen werd geconfronteerd antwoordde zij dat uw moeder een oude vrouw is die heel vermoeid is. Zij weet deze tegenstrijdige verklaringen aan vergeetachtigheden omwille van de ouderdom van uw moeder en de medicatie die zij neemt (CGVS 15/32870 p. 11). Hoewel uw zus medische attesten voorlegde over de conditie van uw moeder, dient opgemerkt te worden dat hier nergens melding wordt gemaakt van het feit dat de medicatie die uw moeder neemt bovenvermelde bijwerkingen zou hebben. Daarenboven betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties geen details maar wel elementen die de kern van het relaas van uw zus en moeder uitmaken en de reden vormen waardoor zij Irak hebben verlaten. Er mag dan ook redelijkerwijze van uw moeder en zus verwacht worden dat zij, ook na verloop van een bepaalde tijd, de gebeurtenissen nog waarheidsgetrouw kunnen weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende

momenten die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Daarenboven mag van iemand die verklaart haar land te hebben verlaten uit vrees voor haar leven en vrijheid en die stelt dat zij omwille van haar geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou invoeren om haar problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen uw moeder nagelaten heeft om te doen.

Uw moeder legde eveneens inconsistente verklaringen af omtrent de periode vanaf de tweede inval bij jullie thuis plaats tot en met haar vertrek. Zo verklaarde zij dat deze inval had plaats gevonden ongeveer een week na uw vertrek uit Irak (CGVS 15/32871 p. 9). Uw moeder beweerde later tijdens hetzelfde interview dat zij ongeveer een maand na de bedreiging Irak hebben verlaten (CGVS 15/32871 p. 10). Gezien u Irak verliet op 11 augustus 2015, zou volgens deze versie van het verhaal uw familie Irak hebben verlaten midden september. Deze verklaringen stemmen echter niet overeen met de verklaringen die uw moeder eerder aflegden op DVZ en tijdens het interview op het CGVS, nl. dat zij Irak zou hebben verlaten op 20 oktober 2015 (vragenlijst DVZ 15/32871 p. 10, CGVS 15/32871 p. 5). Gezien deze laatste inval bij u thuis de kern vormde van het asielrelaas van uw moeder en zus en tevens de reden vormde voor hun vertrek, kan dan ook van hen verwacht worden dat zij hier meer coherente en consistente verklaringen over zouden afleggen. Hun inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten en van uw vervolgingsrelaas verder.

Verder legde uw moeder inconsistente verklaringen af omtrent het ongeluk dat zij heeft gehad. Zo beweerde zij tijdens haar interview op DVZ dat zij in augustus 2015 werd aangereden door een wagen met onbekende personen. Uw zus verklaarde tijdens haar interview op DVZ dat gezien deze wagen een onbekende nummerplaat had u vermoedde dat uw moeder was aangereden geweest door dezelfde personen die ook u bedreigd hadden (CGVS 15/22654 vragenlijst 3.5). Later tijdens het gehoor op het CGVS bleek echter dat uw moeder reeds in augustus 2014 werd aangereden, nog voor u aan de slag ging bij de federale politie. Deze aanrijding zou dan ook op geen enkele manier iets te maken hebben met de problemen die u op uw werk heeft ondervonden (CGVS 15/22654 p. 17, CGVS 15/32870 p. 7, CGVS 15/32871 p. 7). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat zij werd aangereden door een kleine bus waarvan de chauffeur te snel en in de verkeerde richting reed. Gezien uw moeder niet wist door wie ze werd aangereden, wat de redenen hiervoor waren (CGVS 15/32871 p. 7) en zij buiten dit ongeluk geen geloofwaardige problemen aanhaalde, lijkt het erop dat zij louter het slachtoffer was van een verkeersongeval. Het feit dat zij werd aangereden, duidt echter niet op een persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De tegenstrijdige verklaringen die jullie omtrent de motieven achter het ongeluk van jullie moeder aflegden, doen daarenboven verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van jullie relaas.

U vreest bij terugkeer naar Irak de doodstraf omwille van desertie (CGVS 15/22654 vragenlijst nr. 3.4). U heeft de politie verlaten omwille van bedreigingen die u ontving van uw overste omdat u weigerde mee te helpen aan de ontsnapping van één van de gevangenen. Zoals hierboven reeds beargumenteerd kan u echter niet aannemelijk maken dat u effectief door uw overste werd gevraagd om mee te helpen. U kan evenmin aannemelijk maken dat u door uw overste bedreigd werd. U geeft het CGVS geen zicht op de omstandigheden waarin u uw werk heeft verlaten. Bijgevolg kan uw bewering dat u zou zijn 'gedeserteerd' of dat u ongewettigd afwezig zou zijn niet zomaar worden aanvaard. Daarenboven merkt het CGVS op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u 'gedeserteerd' of ongewettigd afwezig bent.

Aansluitend blijkt uit de beschikbare informatie (cf. bijlage) dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese

autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te

evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de

ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door jullie voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, woonstkaart en rantsoenkaart bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Het attest van tewerkstelling en de 10 foto's die u voorlegde in verband met uw werk als agent voor de federale politie leveren geen informatie dat u omwille hiervan problemen zou hebben gekend. Verder legde u eveneens een politieverslag voor in verband met de aanrijding van uw moeder. Deze aanrijding zou hebben plaats gevonden vóór u bij de federale politie werkte en volgens zowel uw verklaringen als de verklaringen van uw zus en moeder, hield deze aanrijding geen verband met de problemen die u gekend zou hebben omwille van uw werk (CGVS 15/22654 p. 17, CGVS 15/32870 p. 7, CGVS 15/32871 p. 7). Verder legde uw zus een medisch attest voor in verband met de toestand van haar zoon en jullie moeder. Op het medisch attest met betrekking tot uw neef Abadou, wordt weliswaar beschreven dat Abadou nood heeft aan psychologische begeleiding en lijdt aan de gevolgen van een traumatische ervaring. Er wordt echter geen vermelding gemaakt van de feiten die de oorzaak waren van dit opgelopen trauma. Dit attest toont aan dat Abadou psychologisch lijdt, maar kan bezwaarlijk als bewijs dienen dat dit trauma werd opgelopen omwille van de vervolgingsfeiten beschreven door uw zus en uw moeder, gezien de tegenstrijdige verklaringen die zij hieromtrent aflegden. Omtrent het medisch attest dat uw moeder

voorlegde dient opgemerkt te worden dat hier nergens vermelding wordt gemaakt van het feit dat zij zou lijden aan vergeetachtigheid omwille van de medicatie die zij inneemt. Het treinticket waarmee uw moeder en zus van Duitsland naar België reisden, toont hun reisweg aan, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Verder legde u ook enkele documenten voor in verband met uw activiteiten in België, nl. een attest van een taalcursus Nederlands en foto's waarop te zien is hoe u meedoet aan een campagne tegen zwerfvuil. Deze foto's tonen enkel iets over de activiteiten waaraan u hebt deelgenomen na uw aankomst in België en veranderen niets aan de eerder gedane vaststellingen met betrekking tot uw situatie ten opzichte van Bagdad.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat in hoofde van uw moeder, Layla Hasan Mirza MIRZA (CGVS 15/32871, O.V. 8.161.053), en uw zus, Noor Hamzah Dhaidan DHAIDAN (CGVS 15/32870, O.V. 8.161.046), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In hoofddorde argumenteert verzoeker omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt:

"De motivering van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd gesteund op het gebrek aan risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/2, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Deze weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd echter gegeven op basis van de incorrecte inschatting vanwege het CVGS dat de situatie in Bagdad op dit moment veilig en stabiel zou zijn en er geen systematisch gevaar, noch dreiging aanwezig is dat verzoeker ernstige schade zou lijden. Hoewel door de CVGS in haar beslissing aangevoerd als feitelijk gegeven, is het belangrijk hier te wijzen op het feit dat het CVGS opnieuw, want uit eerdere beslissingen van de RvV blijkt dat het CVGS zich ier meermaals schuldig aan maakt, zeer vreemde en contradictoire conclusies trekt uit de rapporten van haar eigen onderzoekscel, CEDOCA.

Reeds eerder werd door het RvV geconcludeerd dat het CVGS zich aan deze praktijk schuldig maakt. Meer bepaald in haar arrest nr. 165.615 de dato 12 april 2016, welke een arrest betreft waarin een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen vernietigd werd. In dit arrest werd het statuut van vluchteling en subsidiaire bescherming geweigerd aan een Iraakse man afkomstig uit Bagdad. Deze beslissing van het CVGS werd door de RW vernietigd omdat het RW van mening was dat het CVGS geen grondige analyse uitvoerde van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad en zij bovendien uiterst twijfelachtige conclusies blijkt te trekken uit de rapporten van haar eigen onderzoekscel.

In deze beslissing oordeelde het CVGS eveneens dat de mate van willekeurig geweld in het gewapende conflict in Bagdad niet voldoende hoog was om te spreken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Verblijfwet. Hoewel CEDOCA sinds het nemen van deze beslissing een nieuw rapport uitbracht dient vastgesteld te dat het CVGS opnieuw uiterst vreemde en twijfelachtige conclusies blijkt te trekken uit het rapport "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" de dato 23 juni 2016.

Zo haalt het CVGS zelf aan dat in het rapport erkent wordt dat "het grondoffensief dat IS/ISIUISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is" (pagina 5 beslissing CVGS), in het rapport van de UNHCR met betrekking tot die situatie, en welke door het CVGS zelf aangehaald wordt, stelt het CVGS zelf dat "de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde." Het CVGS concludeert hieruit dat een analyse van de situatie per regio vereist is en gaat verder door te stellen dat "het duidelijk [is] dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is [in de regio van Bagdad]". Een logische conclusie uit haar eigen feitelijke uiteenzetting zou met andere woorden zijn dat in de regio van Bagdad eveneens burgers geviséerd worden door het "geëscaleerde grondoffensief van IS en dat met

andere woorden de aanbeveling van de Verenigde Naties, zijnde dat Iraakse burgers in principe aanspraak zouden moeten kunnen maken op de vluchtelingenstatus of op het statuut van subsidiair beschermde des te meer van toepassing is op burgers uit de regio van Bagdad.

In de beslissing erkent het CVGS zelf (pagina 6 beslissing CVGS) dat IS frequente aanslagen uitvoert en deze doorheen de laatste paar maanden enorm veel slachtoffers gemaakt hebben. Het CVGS erkent zelf dat de toestand enorm verslechterd is en de aanslagen telkens zwaarder worden, met als absolute dieptepunten de aanslagen van 11 mei 2016 waarbij IS een serie van zware aanslagen pleegde in en net buiten Bagdad (Stuk 2) en de gecoördineerde aanslagen van 3 juli laatstleden waarbij meer dan 300 mensen om het leven kwamen (Stuk 2), en welke de zwaarste menselijke tol eiste sinds de start van de oorlog. De toename van aanslagen en van de intensiteit van (georganiseerde) aanslagen in Bagdad wijst erop dat IS wel degelijk Bagdad, en meer bepaald, de burgers uit Bagdad viseert. Het wijst erop dat zij wel degelijk een systematische campagne voert in Bagdad en hier de bedoeling heeft haar grondoffensief ook hier uit te voeren, zij het via (georganiseerde) aanslagen eerder dan via georganiseerde militaire aanvallen.

Een element welke deze argumentatie ondersteunt wordt eveneens door het CVGS erkent, meer bepaald de sterke toename van individuele en doelgerichte vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen en moorden waarbij "vooral soennitische burgers een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden" (pagina 6 beslissing CVGS). Het CVGS bevestigt met andere woorden zelf dat verzoeker een verhoogd risico loopt om mishandeld, ontvoerd of vermoord te worden. Hoe het CVGS daarna beargumenteert dat verzoeker geen persoonlijk risico zou lopen op vervolging, mishandeling of erger tart dan ook alle verbeelding. Het CVGS onderschrijft namelijk zelf de stelling van verzoeker dat een risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/2, §2 a en b van de Vreemdelingenwet. De weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker kan dan ook niet feitelijk onderschreven worden en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het CVGS daar de gronden waarop zij zich baseert in haar eigen beslissing als onwaar bestempeld worden. Aanhalen dat de avondklok afgeschaft is maar tegelijk buiten beschouwing laten dat verschillende aanslagen (waaronder de aanslagen van 3 Juli 2016) en vele ontvoeringen en moorden 's nachts plaatsvinden snijdt evenmin hout. Het feit dat men niet het verbod opgelegd krijgt om binnenshuis te blijven impliceert geenszins dat het 's nachts veilig is om het huis te verlaten. Daarnaast haalt het CVGS eveneens aan dat er werkende gezondheidszorg is in Bagdad maar erkent ze tegelijk dat de toegang hiertoe zeer moeilijk is en deze zwaar onder druk staat. Wat dit vooral is, is een argument vóór het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere bestaan van gezondheidszorg is totaal irrelevant indien men geen (makkelijke) toegang heeft tot dit systeem.

Dezelfde redenering gaat ook op voor het feit dat de stad nog steeds bevoorrad wordt. Een stad hoeft niet onder belegering te staan om de situatie gevaarlijk, moeilijk leefbaar en in vele gevallen zelfs ondragelijk te maken. Het CVGS erkent bovendien in dezelfde zin dat er zich problemen voordoen met betrekking tot de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat de overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengen. Gezondheidsproblemen waarmee men dan naar de ontoegankelijke gezondheidszorg moet trekken om deze te behandelen. Opnieuw een argument ter bevestiging (en al helemaal niet contra) het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

De essentie voor het toekennen van deze status is echter duidelijk het huidige, (levens)gevaarlijke klimaat in Bagdad. Het CVGS erkent zelf dat verzoeker tót de meest geviseerde bevolkingsgroep behoort en bovendien duidt de recente golf van aanslagen (welke een grotere omvang hebben en georganiseerder zijn dan ooit) op het feit dat de situatie in Bagdad op dit moment van die aard is dat er een reëel risico is dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad ernstige schade kan ondervinden, in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, welke het critérium uitmaakt voor het toewijzen van een subsidiaire beschermingsstatus in casu.

Er kan op dit moment dan ook geen twijfel over bestaan dat de situatie in Bagdad van die aard is dat dit risico op reële schade er enkel toe kan nopen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen en verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen."

In subsidiaire orde vraagt verzoeker de toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van het Verdrag van Genève.

Verzoeker stelt:

"Ondanks de ernst van deze feiten lijkt het CVGS onvoldoende belang en geloof te hechten aan de zwaarwichtige vorm van afpersing en de ernstige bedreigingen aan het adres van verzoeker. Het feit dat een belangrijke component van de redenering van de CVGS voor het weigeren van het statuut van vluchteling ingevolge het Verdrag van Genève, gestoeld is op het feit dat hij niet met zijn collega's over

deze vorm van afpersing sprak raakt kant noch wal. In een systeem waar jouw superieuren diegenen zijn die jou vragen de wet te overtreden, gevangenen vrij te laten en zware misdaden te begaan is het niet onredelijk aan te nemen dat je jouw collega's niet kan vertrouwen met betrekking tot het aanklaarten van dergelijke zwaarwichtige feiten. Er is namelijk geen enkele garantie dat deze collega's zelf niet actief meewerken aan dergelijke misdaden, evenmin kan men met zekerheid weten of deze collega's al dan niet samenspannen met deze superieuren en/of zij in het verleden reeds gelijkaardige feiten gepleegd hebben. Het is dan ook helemaal niet onredelijk om aan te nemen dat indien verzoeker aan een collega kennis had gegeven van zijn voornemen om niet mee te werken met zijn superieuren bij het begaan van dergelijke zwaarwichtige misdaden, hij hier reeds eerder repercussies van ondervonden zou hebben omwille van het feit dat de collega in kwestie hun superieuren reeds vroeger op de hoogte had kunnen stellen.

Dit kan dan ook geenszins een argument vormen ten nadele van het toekennen van de vluchtelingenstatus aan verzoeker. In een systeem waar corruptie welig tiert is het aannemelijk, en getuigd het zelfs van intelligentie en voorzichtigheid, om een zekere scepsis aan te nemen ten opzichte van andere ambtenaren, collega's en superieuren. Verzoeker heeft enkel gedaan wat elke enigszins voorzichtige persoon zou doen, en heeft bij gebrek aan een betrouwbaar overheidsapparaat de voorzichtige en intelligente aanpak gekozen om het probleem voor zich te houden.

Verzoeker betwist dat zijn verhaal niet voldoende feitelijke grondslag zou hebben. Verzoeker beseft dat dit een feitenkwestie betreft maar is ervan overtuigd dat een lezing van de aangehaalde feiten uit zijn interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het CVGS een voldoende feitelijke grondslag uitmaken om de vluchtelingenstatus onder het Verdrag van Genève toegekend te krijgen."

2.1.2. Op de terechtzitting van 11 januari 2017 brengt verzoeker bijkomende stukken bij, namelijk "een administratief bevel waarin Verzoeker veroordeeld wordt omwille van het verlaten van zijn post" (stuk 4); het vijfde stuk betreft een "bijlage bij deze beslissing waarin de strafbepaling weergegeven wordt en is dus een vertaling van de Irakese wet welke op verzoeker van toepassing wordt verklaard".

2.1.3. Verweerder legt op 23 november 2016 een aanvullende nota neer, inhoudende "COI Focus. Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016. Cedoca 12 augustus 2016".

Op 28 november 2016 brengt verweerder middels een aanvullende nota nieuwe elementen bij, namelijk "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bestreden beslissing stelt:

"Om te beginnen lijkt uw houding tegenover uw collega's na het begin van uw beweerde problemen weinig aannemelijk. U beweerde dat er in totaal 10 chauffeurs waren die verantwoordelijk waren voor het transport van gevangenen, nl. 5 per shift (CGVS 15/22654 p. 9, 14). U vermoedde dat er ook andere collega's op de hoogte werden gesteld van dit plan aangezien u nooit alleen was als u gevangenen vervoerde (CGVS 15/22654 p. 13). U verklaarde eveneens dat de gevangene tijdens wiens ontsnapping u zou moeten rijden eerder in de shift van een andere collega stond ingepland (CGVS 15/22654 p. 13). Daarenboven verklaarde de militair die u op de hoogte bracht van het plan dat er in het verleden meerdere mensen waren die dit soort dingen al eerder gedaan hadden (CGVS 15/22654 p. 12). Toch heeft u het nagelaten met uw collega's te spreken over uw problemen. Dit lijkt dit echter weinig waarschijnlijk. Op die manier zou u immers te weten kunnen komen of er aan uw collega's was gevraagd om mee te werken aan deze ontsnapping, wat hun reactie hierop was, wat voor consequenties een eventuele weigering aan medewerking voor hen had en hoe zij hiermee omgingen. Bovendien heeft u er evenmin een idee van waarom uw overste juist aan u vroeg te helpen bij deze ontsnapping (CGVS 15/22654 p. 14). In dit licht is het des te onwaarschijnlijker dat u niet bij uw collega's heeft geïnformeerd of zij eveneens gevraagd werden om mee te werken. U beweerde dat u niet met uw collega's durfde te spreken uit angst om afgeluisterd te worden en ontslagen te worden (CGVS 15/22654 p. 13). Deze uitleg overtuigt niet. Het is immers weinig realistisch dat u niet de kans zou hebben gekregen of zou hebben kunnen nemen om met uw collega's buiten uw werkuren over uw problemen te spreken, des te meer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u en uw collega's een goede relatie hadden (CGVS 15/22654 p. 9). Het feit dat u heeft nagelaten met uw collega's te spreken over de situatie waarin u zich bevond en u evenmin weet of zij al dan niet op de hoogte waren van het plan om

deze gevangenen te laten ontsnappen, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoekers verweer omtrent de redenen waarom hij niet bij collega's heeft nagevraagd heeft of zij ook reeds gevraagd werden om mee te helpen bij ontsnappingen, kan niet aangenomen worden. Verzoeker was immers niet verplicht om dit rechtstreeks en direct te vragen; hij had ook de mogelijkheid om dit in bedekte termen te vragen of toespelingen te maken op mogelijke georganiseerde ontsnappingen. Dit geldt zeker aangezien het blijkt dat verzoeker een goede verstandhouding had met zijn collega's.

Verzoeker weerlegt voor het overige niet dat (i) hij inconsistente verklaringen aflegde omtrent de periode tussen het begin van zijn problemen en de laatste bedreiging; (ii) hij manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de laatste bedreiging en zijn vertrek uit Irak. Deze verklaringen hebben betrekking op de essentie van zijn asielmotieven en blijven overeind.

Voormelde vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag en bijgevolg van zijn vrees voor vervolging.

De documenten die verzoeker ter terechtzitting neerlegde kunnen zijn teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen.

Het document met de titel "*Administratief Bevel*", met vermelding van nummer 83871 en gedateerd op 25 december 2014, en het bijgevoegde uittreksel met zijn naam, betreft blijkbaar de benoeming van verzoeker (met anderen op de bijgevoegde lijst) als politieagent. Verzoekers aanstelling als politieagent wordt *prima facie* niet betwist doch vormt geen grond voor vervolging aangezien uit dit stuk niet kan worden opgemaakt dat verzoeker werd veroordeeld. Verzoekers stelling in de aanvullende nota van 11 januari 2017 dat het een administratief bevel betreft "*waarin verzoeker veroordeeld wordt omwille van het verlaten van zijn post*" blijkt niet uit de inhoud van de gevoegde vertaling.

Het stuk met als onderwerp "*Ontvangst van graden (personen met graden)*" en opgesteld in augustus 2016 betreft een algemeen stuk waarvan verzoeker niet aantoonde dat het op hem betrekking heeft. Het betreft daarenboven een kopie zodat het authenticiteit ontbeert aangezien het kan worden samengesteld door eenvoudig knip-en-plakwerk. Dit geldt des te meer omdat verzoeker niet aantoonde op welke wijze hij in het bezit kwam van dit document.

De bestreden beslissing blijft dan ook overeind waar deze stelt: "*Aansluitend blijkt uit de beschikbare informatie (cf. bijlage) dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt."*

Het overige stuk aanwezig in het bundel (niet genummerd) dat ter zitting werd neergelegd betreft op het eerste zicht blijkbaar de kopie van een dienstkaart van verzoeker als politieagent. Verzoekers functie staat *prima facie* niet ter discussie en hieraan kunnen, gelet op voormelde vaststellingen, ook geen vluchtelingenrechtelijke gevolgen aan worden verbonden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie en stukken.

2.2.3.1. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze

regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.2. Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De verzoekende partij verwijst naar arrest 165 615 (FR) van 12 april 2016 van de Raad. Het blijkt echter dat arrest 165 615 niet te verzoenen is met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, *in casu* "COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad" van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in het dossier dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest 165 615. Arrest 165 615 is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, en dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) geldt er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In deze omstandigheden kan de eenmalig afwijkende rechtspraak zoals gesteld in arrest 165 615 niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Daarenboven bevat het dossier actueel veel actuele informatie (o.a. het voormeld stuk van UNHCR) zodat een vernietiging wegens gebrek aan informatie omtrent de actuele situatie zich niet opdringt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.3. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS